

aprovació dels dos terços d'una Diputació permanent —que contarà com a màxim de 21 representants integrats per les distintes fraccions polítiques en proporció a llur força numèrica (article 62)— i amb caràcter provisional fins que es reunixin les Corts, estatuir per decret sobre matèries reservades a la competència de les Corts (art. 80).

El President de la República a més de personificar a la nació (art. 67) conjuntament amb el Govern, íntegre el Poder executiu, puix a proposta d'aquell, expedirà els decrets, reglaments i instruccions necessaris per l'execució de les lleis (art. 79).

Quant al primer, diu la Constitució, que es considerarà destituït des de el moment en què els tres quints dels membres de la Cambra prenguin l'iniciativa de destitució, la qual haurà d'ésser decidida per les Corts conjuntament amb els compromissaris —que el poble també elegeix en nombre igual al de Diputats per la seva proclamació (art. 68)— que en el terme de vuit dies les dites Corts convocaran (art. 82).

I en quant al segon —el Govern— basta un vot de censura proposat en forma motivada i per escrit amb la signatura de 50 diputats i aprovat per la majoria absoluta de la Cambra cinc dies després, perquè es consideri obligatoriament en crisi. Analogament es procedeix per fer dimitir obligatoriament a algun ministre (art. 64).

Com se veu, doncs, perquè un Govern pugui ésser estable ha de tenir un marge crescut de majoria en la Cambra, puix els adversaris fiscalitzaran punt per punt la seva tasca, esperant la oportunitat per enderrocar-lo. Al Govern, però, perquè pugui defensar-se dels atacs que puguin formular-se-li, se li reserva en la Cambra un lloc especial —el banc blau— a l'ensem que pugui intervenir en les discussions dels projectes de lleis i sobre assumptes, l'importància dels quals requereixi hi prengui part a llurs deliberacions, com també perquè els ministres individualment puguin contestar a les interpel·lacions de què puguin ésser objecte.

Un Govern que tingui un marge crescut de majoria absoluta en la Cambra es converteix en un organisme estable i fins a cert punt autònom en les seves funcions, sense perjudici, però que el President de la República ordeni que passin a l'aprovació de les Corts aquells decrets que per llur naturalesa o importància a juí seu ho cregui necessari (art. 76).

Aquesta és en síntesi l'esquema de l'estructura orgànica de l'organització política de l'Estat espanyol, segons la Constitució recentment en vigor. Del seu estudi se'n despren com el poble és àrbitre dels seus propis destins.

PERE FALGÀ VIVES.

Relacionat amb aquest estudi en el vinent número publicarem un article sobre "**Com ha de governar la República**".

Mercantilisme infame

Les primeres gibrades hivernenques han vingut ja a glaçar la natura: ha davallat una onada de fred atrofiat bona part de les facultats físiques de l'home, embalbint-se aquest baix el pes del gel diari; és el temps quina successió inevitable ens aporta semblants missives.

Però hi han glaçades morals d'efectes més deplorables encara, causant més grans estralls que l'hivern en els jorns de les seves més grans hecatombes; glaçades que obren una ferida saignant, ender-

En

Canut Morató i Vives

morí el dia 26 de Desembre de 1931
a l'edat de 62 anys

=====**(E. P. R.)**=====

Els qui el ploren: esposa Carme Maynou; fills Benet, Sebastià i Joaquina; fills polítics Roser Vila, Teresa Martí i Marius Masó; germana Maria; germans polítics Joan Vila, Joaquina Maynou i Ramon Roig, nets, nebots, cosins i tots altres parents, assabentats a llurs amistats i coneixences de tan trista nova.

Granollers, Gener de 1932

rocant en un moment tots els ideals dels febles o refermant les concepcions dels experimentats, puix hi han doctrines heterodoxes que produeixen a l'ensem aquests dos efectes. Un fet viscut de pocs dies, fonamentarà la tesi.

Es un vespre núvol; camino als voltants de la gran metròpoli catalana, fetejat continuament per la bufada del taro inclement, cercant en va un Grup Escolar incògnit encara per mi. No trobant el seu emplaçament, vaig adreçar-me a la Directora d'un Col·legi particular, per a orientar-me. Les paraules que sortiren dels seus llavis, son indignes d'un mestre, d'un amic de l'infant i més encara d'una persona de seny. Planyia als professors per causa dels infants, segons ella tots bruts, miserables i pobres! Em vaig indignar i secament li diguí: Com més miserables, més apreciables; la nostra obra serà inicial i més meritòria.

No puc pensar en aquella mestra *chic* sense indignar-me. El pobre, el desheretat de la fortuna, no tenen dret a l'educació, amb el temps de democràcia que vivim!

Les facultats de l'infant, pobre o ric, merèixen educar-se; llurs energies latents s'exploten dins l'escola indiferentment de la condició pecuniària, puix la natura és

pròdiga i escampa els seus dons damunt de tothom. L'història ens diu que l'il·lustre Drouot era fill d'un pobre pastisser i que a Lope de Vega tot i essent de família pobríssima la natura no li negà l'abundància de facultats que tots coneixem. Quina llàstima que la pròpia comoditat, faci mercadejar indignament amb una funció i un misteri tant alt com el del mestre! El pobre rebutjat jeu en l'oblit, esclau de la seva pròpia condició, la llum de la cultura no il·lumina el seu esperit: viu sense viure i envelleix com els irracionals. A l'entorn de les grans urbs hi viuen molts d'aquests éssers de fons moral tan bo com quelcom dels més afortunats: advoquem per ells i farem una obra altament meritòria.

L'aroma que despedeix el pebeter que fumeja silenciós, no dependeix del mèrit artístic del mateix, ni de la seva composició: els perfums que hi cremen donen la flaire al seu fum. És una imatge de l'infant: cada un d'aquests, és un pebeter que fumeja continuament; l'olor que desprèn, és independent de llur condició pecuniària: les facultats intel·lectuals són herència de tots. Es parla molt de reforma en qüestió d'ensenyament; és un deure de l'Estat i dels Municipis allibera-